

Waldemar Bonsels

ALBINUȚA MAIA

ȘI AVENTURILE EI



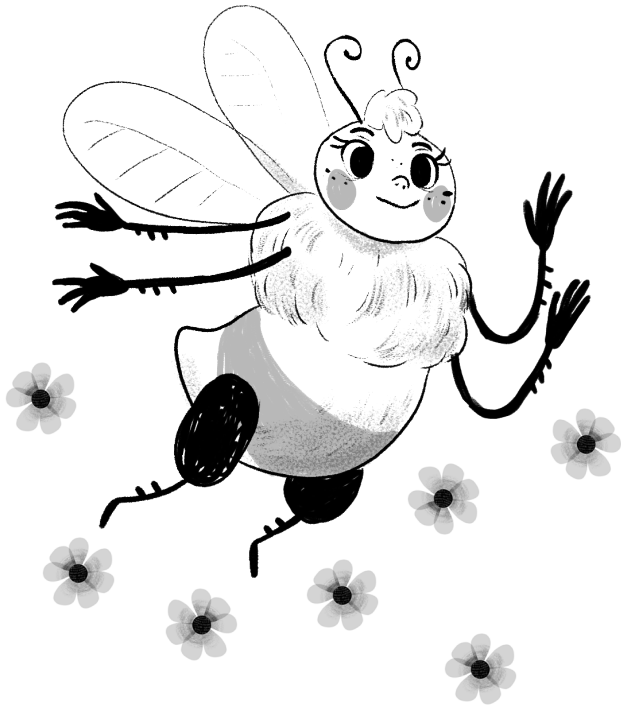
Traducere de I. Simionescu

Ilustrații de Raluca Tudor

Ediție revizuită de Elena Coman

Cuprins

- Capitolul 1. Fuga albinuței Maia din cetatea ei de baștină / 7
- Capitolul 2. Casa din trandafir a gândăcelului Peppi / 16
- Capitolul 3. Lacul din pădure și locuitorii lui / 25
- Capitolul 4. Iffi și Kurt / 38
- Capitolul 5. Cosașul / 51
- Capitolul 6. Puck / 60
- Capitolul 7. Prinsă în pânza de păianjen / 71
- Capitolul 8. Ploșnița-de-câmp și fluturele / 84
- Capitolul 9. Lupta lui Hannibal cu omul / 91
- Capitolul 10. Farmecul nopții / 106
- Capitolul 11. Zborul zânei / 121
- Capitolul 12. Poetul Alois-șapte-puncte / 128
- Capitolul 13. Cetatea hoților / 135
- Capitolul 14. Evadarea / 142
- Capitolul 15. Întoarcerea acasă / 150
- Capitolul 16. Bătălia albinelor cu gărgăunii / 158
- Capitolul 17. Prietena reginei / 169



CAPITOLUL 1

Fuga albinuței Maia din cetatea ei de baștină

Micuța Maia a fost îngrijită, când a făcut ochi și a ieșit din chilioara ei, de către Casandra, o albină mai în vârstă și respectată în stup.

Chiar în vremea aceea s-a nimerit să fie zile tulburi, căci se iscase o răzvrătire în poporul albinăresc, pe care nici regina nu-l mai putea stăpâni.

Pe când iscusita Casandra îi ștergea încetișor ochii mari, strălucitori ai micuței Maia, ale cărei isprăvi vi le voi povesti, și

se străduia să-i așeze în bună rânduială aripioarele gingașe, în stup era o larmă amenințătoare.

Micuței Maia i se părea că e prea cald și îi spusese aceasta și tovarășei sale. Casandra se uită cu





Albinuța Maia și aventurile ei

îngrijorare în jurul ei, fără să-i răspundă imediat. Se minună însă că albinuța, un copil, începuse atât de timpuriu să critice ceva. Dar îi dădea dreptate. Nădușeala și îmbulzeala erau aproape de nesuportat. Maia vedea cum treceau albinele neliniștite, fără încetare, prin fața ei. Erau atât de grăbite, încât încălecau unele pe spinarea altora ori se rostogoleau ca un ghem.

În această îmbulzeală, Casandra și Maia fură împinse într-o parte. Un trântor, cavalier tânăr, politic și cu aspect îngrijit, le veni în ajutor. Îi făcu semn Maiei și-și trecu nervos lăbuțele din față, care la albine servesc drept mâini, peste perișorii strălucitori de pe piept.

— Nenorocirea nu mai poate fi înlăturată, îi spuse el Casandrei. Răzvrățiții vor părăsi orașul. Și-au ales altă regină.

Casandra aproape că nu-l băgă în seamă. Nici măcar nu-i mulțumi pentru ajutor, iar Maia pricepu lesne că bătrânica nu s-a prea purtat cum se cuvine cu tânărul cavalier. Nu îndrăznea să mai pună întrebări, căci impresiile dădeau năvală, gata să o copleșească... O cuprinse și pe ea neastâmpărul și începu să bâzâie încetișor.

— Ce te-a apucat? o întrebă Casandra. Nu e și așa destul zgomot?

Maia tăcu imediat și se uită cu ochi iscoditori către prietena ei mai în vârstă.



— Vino înapoi! îi șopti aceasta. Să încercăm să ne adunăm puțin gândurile!

O trase pe Maia într-un colț mai ascuns dintre fagurii plini cu miere, apucând-o de aripioarele strălucitoare, frumoase, dar încă crude și minunat de străvezii. Albinauța se opri și se prinse de marginea unei chilioare.

— Ce frumos miroase aici! îi șopti ea Casandrei.

Bătrâna se făcu iarăși foc:

— Trebuie să înveți să ai răbdare. Draga mea, multe sute de albine am îngrijit în primăvara aceasta, pregătindu-le pentru primul lor zbor, însă una atât de îndrăzneță ca tine nu mi-a fost dat să văd! Pari o fire deosebită.

Maia, înroșindu-se, își băgă în gură cele două degețele de la mână.

— Ce înseamnă fire deosebită? întrebă ea cu sfială.

— Nu e frumos ce faci! răcni Casandra văzând gestul albinauței, fără să țină seama de întrebarea ei. Acum să-ți intre în cap tot ce-ți voi spune! N-am de pierdut prea mult timp cu tine! Și alți copii așteaptă să am grijă de ei! Turca, singura colegă de muncă din acest rând de faguri, nu se mai poate descurca. Mai deunăzi s-a plâns de vâjâit în urechi. Vino înapoi!



Albinața Maia și aventurile ei

Maia ascultă și-și îndreptă ochii mari, negri către dăscălița ei.

— Prima regulă, de care trebuie să țină seama neapărat orice albină tânără, începu ea oftând, este următoarea: fiecare, în faptă și în gând, trebuie să fie la fel ca celelalte și să aibă în vedere numai binele obștesc. Așa am apucat din moși-strămoși și e recunoscută ca cea mai potrivită purtare pentru buna orânduire a statului. Măine vei zbura. Te va însoți o albină mai în vârstă. Să nu te grăbești de la început, ci să zbori puțin câte puțin. Să ții min-te toate lucrurile pe lângă care vei trece, ca să nu te rătăcești la întoarcere. Tovarășa ta te va învăța să cunoști sutele de flori care dau mierea cea mai bună. Trebuie să le știi numele pe de rost, muncă de care nu e cruțată nicio albină. Primele nume le poți învăța chiar acum: iarbă-neagră și flori-de-tei. Repetă!

— Nu pot, spuse Maia; e din cale-afară de greu. Am să încerc mai târziu.

Bătrâna Casandra făcu ochii mari de mirare și dădu din cap.

— Mare lucru nu are să iasă din tine, suspină ea. Văd eu de pe-acum.

— Dar mai târziu va trebui să car toată ziua miere? întrebă mica Maia.



Cassandra oftă adânc și privi o clipă spre Maia, serioasă și îndurerată. I se înfățișă dintr-odată întreaga sa viață, de la început numai trudă și chin. După un răstimp grăi cu glas schimbat, uitându-se la Maia mai cu drăgălășenie:

— Mica mea Maia, vei ajunge să cunoști și lumina soarelui, arbori înalți, verzi, pajiști numai flori, lacuri ca de argint, pâraie iuți, sclipitoare ori strălucirea cerului albastru; la sfârșit poate îți va fi dat să întâlnești chiar un om, tot ce natura a înfăptuit mai de seamă și mai desăvârșit. Printre atâtea frumuseți, munca nu-ți va părea o corvoadă, ci îți va face plăcere. Vezi ce te așteaptă, drăguța mea? Ai de ce să fii fericită!

— Bun, spuse albinauța. Nici nu vreau altceva...

Cassandra surâse cu blândețe. Fără să-și dea seama, o cuprinse dintr-odată o dragoste deosebită pentru mica Maia, cum nu-și aducea aminte să fi simțit pentru vreo altă albină tânără. Numai așa se explică faptul că începu să-i spună albinauței mai multe decât îi era dat unei albine să audă în primele zile din viața ei. O povățui și îi atrase atenția asupra multor primejdii din lumea rea de afară. Îi enumeră dușmanii cei mai primejdioși ai neamului albinelor. În cele din urmă, îi vorbi mai îndelung despre oameni, sădind în inima albinauței dragoste pentru ei, făcând să-i încolțească dorința nestăpânită de a-i cunoaște mai îndeaproape.



Albinauța Maia și aventurile ei

— Fii politicoasă și binevoitoare cu toate insectele pe care le vei întâlni! o sfătui în încheiere. Numai așa vei afla de la ele mai mult decât am putut să-ți spun eu acum. Ferește-te însă de gărgăuni și viespi! Gărgăunii sunt dușmanii noștri cei mai puternici și mai răi, iar viespile sunt un neam netrebnic de tâlhari, fără țară și fără vreo credință. Noi suntem mai mari și mai zdravene decât ele, dar ele pradă și omoară oriunde le este la îndemână. Te poți folosi de ac în fața oricărei insecte, pentru a impune respect ori ca să te aperi. Însă dacă vei înțepa un animal cu sânge cald ori pe om, s-a sfârșit cu tine, căci acul se prinde în pielea lor și se rupe. Nu te atinge de asemenea ființe decât la mare strâmtorare, iar atunci fii curajoasă și fără teamă de moarte! Neamul nostru și-a dobândit reputația și respectul de care se bucură pretutindeni numai prin curaj și inteligență. Și acum, draga mea Maia, mergi cu bine! Fii fericită în viață și rămâi credincioasă poporului tău și reginei tale!

Albinauța se înclină, răspunzând la sărutările și îmbrățișările bătrânei sale dascălițe. Se culcă cu tainică bucurie și enervare, dar abia putu să ațipească de nerăbdare. A doua zi trebuia doar să cunoască lumea largă, soarele, cerul și florile.

Între timp, în stup se făcu liniște. O bună parte dintre albinele tinere părăsiră cetatea ca să întemeieze alta. Bâzâitul noului roi în bătaia soarelui se



mai auzi multă vreme. Totul s-a întâmplat nu din mândrie ori rea-intenție față de regină, ci pentru că poporul se înmulțise peste măsură; nu mai încăpea lumea în stup. Nici măcar nu se mai putea aduna atâta miere câtă era necesară pentru iarnă. O mare parte din mierea strânsă din vară trebuia dată oamenilor. Erau vechi legăminte, potrivit cărora și oamenii asigurau bunul trai al stupului, îngrijindu-se de liniștea și siguranța lui, iar iarna ferindu-l de ger.

A doua zi de dimineață, Maia auzi plăcutul anunț:

— Soarele a răsărit!

Sări în sus ca arsă și se alătură unei muncitoare.

— Îmi pare bine că zbori cu mine, îi spuse aceasta cu prietenie.

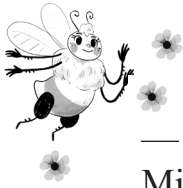
La ieșire santinelele le opriră. Era mare îmbulzeală.

Unul dintre paznici îi șopti albinuței parola, fără de care nicio albină nu era lăsată să intre în stup.

— N-o uita, îi zise, și noroc bun la primul zbor!

Când trecu de urdiniș, biata Maia trebui să-și închidă ochii la năvala luminii ce o învălui. Peste tot era o strălucire aurie și verde, așa de plină și caldă, încât de bucurie nu mai știa ce să facă ori ce să spună.

— Nici nu se poate ceva mai minunat! îi șopti tovarășei sale. E permis să zburăm într-acolo?



— Tot înainte, o îmbărbătă cealaltă albină.

Mica Maia își înălță căpșorul, bătut din frumoasele ei aripioare crude și deodată i se păru că scândurica pe care stătea începe să se afunde. În același timp, avu impresia că pământul alunecă sub ea tot în spate, iar coroanele arborilor mari și verzi dau buzna spre ea.

Ochii îi străluceau, iar inima îi bătea foarte tare.

— Zbor! spuse ea.

Nu poate fi decât zbor ceea ce fac eu acum. Într-adevăr e ceva fără seamăn de plăcut!

— Da, zbori, îi spuse tovarășa care își dădea toată osteneala să se țină de Maia. Zburăm acum



către teii din grădina boierească; după ei te poți orienta unde e cetatea noastră. Dar nu zbură așa repede, Maia!

— Nu pot zbură cum aș vrea, răspunse Maia. Ce frumos miroase soarele!

— Miroase florile, spuse lucrătoarea abia putând să răsuflă. Zboară, te rog, mai încet, altfel rămân în urmă și nu are cine să-ți arate drumul la întoarcere!



Ți-ai găsit! Albinuța nu auzea. Zbura amețită de bucurie, de soare, de fericirea vieții. I se părea că străbate ca săgeata printr-o mare de lumină verzuie, într-o împărăție ca din poveste.

Florile colorate fel de fel păreau că o strigă; zărilor liniștit luminate o ademeneau, iar cerul albastru îi binecuvânta zborul tineresc. „Așa de frumos ca azi nu va mai fi niciodată; nu pot să mă mai întorc; nu mă pot gândi la nimic altceva decât la soare”, își zicea în sine. Dedesubtul ei, tablourile împestrițate se schimbau neconținut; pământul se întindea departe, în lumină. „Soarele trebuie să fie de aur!”, gândi mica albinuță.

Când ajunsese în dreptul unei grădini mari, numai nori de cireși, măceși ori lilioci în floare, se lăsă din zbor, moartă de oboseală. Căzu într-un strat de lalele roșii, se prinse de una dintre florile bogate, se lipi de o petală, răsuflă adânc și fericită, privind peste marginea catifelată a corolei către cerul albastru, luminos.

„De mii de ori e mai frumos aici, în zarea largă, decât în stupul întunecos! Nu mă mai întorc cât voi trăi acolo, ca să car miere și să lucrez ceară! Nu! Nici nu mă mai gândesc la așa ceva. Vreau să văd lumea înflorită, să o cunosc! Nu sunt ca toate celelalte albine. Sunt făcută numai pentru bucurii și întâmplări nebănuite. Nu vreau să ocolesc primejdiile. N-am oare putere, curaj și ac?”



Albinața Maia și aventurile ei

Începu să râdă de mândrie și bucurie, apoi sorbi o înghițitură de nectar din potirul lălelei.

„Ce minunată este viața!”, își repeta mereu în gând albinața.

Dacă și-ar fi închipuit biata Maia câte primejdii și nevoi o așteptau, sigur s-ar fi răzgândit; nebănuindu-le, rămase hotărâtă. Doborâtă de osteneală, adormi.

Când se trezi, soarele asfințise, iar pe pământ se lăsase amurgul. Îi era puțin teamă și cu părere de rău părăsi floarea, care se pregătea să se închidă pentru noapte. Se ascunse sub o frunză mai mare din vârful unui arbore bătrân, iar când o fură somnul, își zise cu încredere: „Nu trebuie să-mi pierd curajul chiar de la început. Fără doar și poate soarele va răsări din nou. Casandra doar știe ce spune. Nu-mi rămâne decât să dorm dusă și liniștită.”

CAPITOLUL 2

Casa din trandafir a gândăcelului Peppi

Când Maia se trezi din somn, era ziua mare. Întepenise de frig sub frunza lată. Primele mișcări pe care le făcu erau greoaie și încete. Se prinse cum putu mai bine de o nervură și bătu iute din aripioare,



ca să se dezmoștească și să le scuture de praf. Pe urmă își netezi perii bălai și-și frecă frumoșii ochi mari. Cu multă băgare de seamă păși până spre marginea frunzei, privind în jurul său.

Fu orbită de măreția și strălucirea soarelui de dimineață. Din umbra răcoroasă unde se afla, frunzele de deasupra străluceau ca niște foițe străvezii de aur.

„Cât de frumoasă e lumea!”, se gândi micuța albină.

Încetul cu încetul își aminti cele întâmplare cu o zi înainte, primejdiile prin care a trecut și minunățiile pe care le-a văzut. Rămase și mai statornică în hotărârea de a nu se întoarce în stup. Se cam temea, ce-i drept, să nu se întâlnească vreodată cu Casandra, dar se gândea că era totuși imposibil. S-a sfârșit! Nu se mai putea mulțumi cu viața din stup, un du-te-vino neconținut, să care miere și să lucreze ceară. Voia să fie liberă și fericită. Voia să se bucure de viață așa cum o înțelegea ea, iar pentru aceasta era gata să îndure orice.

Biata Maia! Dacă și-ar fi putut închipui câte o mai pândeau, gândurile ei nu ar fi fost atât de fluturate!

Undeva, departe, sclișea o pată roșie în bătaia soarelui. Maia fu cuprinsă de o tainică dorință de a vedea ce strălucește și pâlpaie acolo. Simți totodată



Albinuța Maia și aventurile ei

că-i e și foame. Părăsi adăpostul de peste noapte; bâzâind voioasă, zbura plină de curaj în văzduhul încins de căldura soarelui. Se îndrepta liniștită direct spre lumina roșie care i se păru că-i face semn. Când se apropie, o învălui un parfum atât de dulce, încât îi veni amețeață și abia avu timp să se lase pe corola bogată a florii. Căzu pe petala cea mai din afară, răsfrântă, și se prinse bine de ea. Prin clătinarea foii, albinuța făcu să se rostogolească prin fața ei o bombiță argintie cât ea de mare. Era străvezie și oglindea toate culorile curcubeului.

Deodată s-a speriat amarnic, chiar dacă strălucirea broboanei reci, ca de argint, o încânta. Bombița ca lacrima se rostogoli mai departe, până ajunse la marginea petalei, de unde picură în iarbă, în bătaia razelor de soare.

Maia scoase un țipăt ușor de spaimă când văzu că frumoasa picătură se sfărâmă în picuri mai mărunte. Tremurătoare, acestea alunecau în lungul firelor de iarbă, sclipind viu, ca niște diamante la lumina lămpilor. Își dădu seama că era o picătură de apă adunată din roua de peste noapte în potirul florii.

Întorcându-se din nou spre floare, îi apăru în față, la intrare, un gândăcel cu aripi cafenii și cu un scut negru. Era puțin mai mărunț și o privea cam serios, însă nu cu dușmănie.



Maia îl salută politicos.

— A ta era bombița? deschise ea vorba.

Cum gândăcelul nu răspunse nimic, Maia adăugă:

— Îmi pare foarte rău că am făcut-o să cadă.

— Te referi la picătura de rouă? întrebă gândăcelul cu un surâs protector. N-are de ce să-ți pară rău. Am sorbit partea mea, iar soția mea nu pune apă în gură, căci suferă cu rinichii. Dar ce cauți aici?

— Ce floare e aceasta așa de mândră? zise Maia, fără să răspundă la întrebare. Ești atât de bun să-mi spui cum se cheamă?



Își aduse aminte de sfatul Casandrei și se arătă cât se poate de smerită.

Gândăcelul își trase puțin capul neted și luciu în carapace.

— Nu ești de mult pe lume? o întrebă, râzând nu tocmai amabil de neștiința albinei.

În privirea lui era ceva care i se păru Maiei a fi nedelicat; albinele sunt mai civilizate și știu cum să se comporte cu lumea. Totuși, se vedea că gândăcelul avea o fire blajină, căci imediat cum văzu



Albinuța Maia și aventurile ei

că Maia, încurcată, se înroși, deveni mai îngăduitor față de neștiința ei.

— E un trandafir, spuse el, dacă vrei să știi. Ne-am mutat în el doar de vreo patru zile. Vezi cât de bine îi merge sub îngrijirea noastră? Dar, poftim, intră.

Maia se codi la început; apoi, biruind teama care o cuprinse, înaintă câțiva pași. Gândăcelul dădu la o parte una dintre petale și amândoi intrară în încăperile strâmte, luminate slab, cu pereții trandafirii, parfumați.

— Ce minunat e aici! spuse Maia, cu adevărat încântată. Mirosul acesta te îmbată!

Gândăcelul se bucură că locuința lui era pe placul albinuței.

— Trebuie să te pricepi unde să locuiești, zise el surâzând binevoitor. Spune-mi unde te găsești, ca să-ți spun cât plătești – e o vorbă bătrânească. Dorești puțină miere?

— Cu multă plăcere, răspunse repede Maia.

Gândăcelul se înclină și dispăru după unul dintre pereți. Maia privi mulțumită în jurul ei. Își alipi obrazii și mânuțele de draperiile subțiri și roșii, răsufală adânc mireasma delicioasă și nu mai putea de bucurie că se află într-o casă așa de frumoasă. „Într-adevăr, e o mare plăcere să trăiești într-o asemenea locuință, care nu are nimic în comun cu fagurii întunecoși și încărcăți cu de toate în care